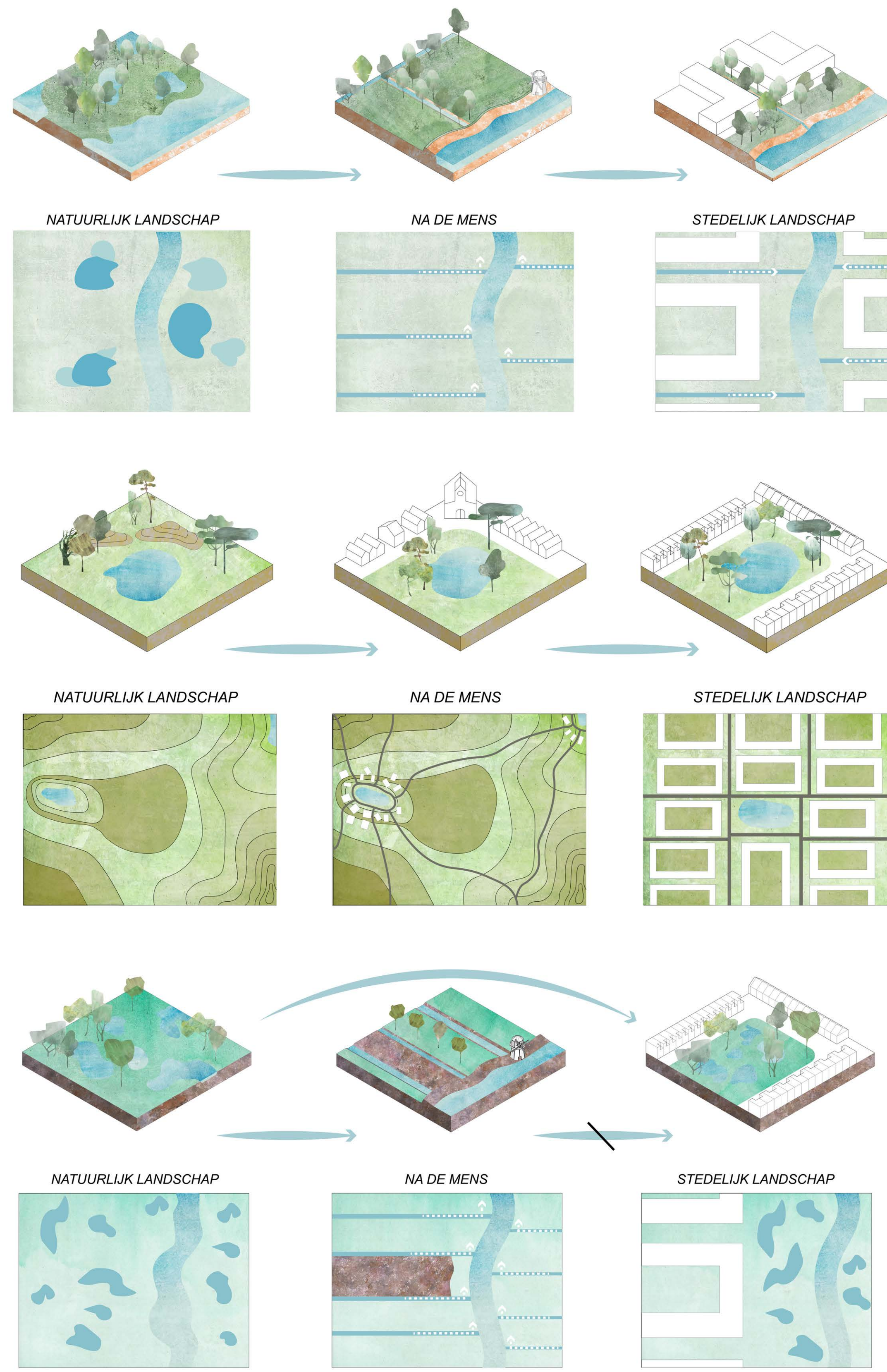

TERUG OP PEIL

De bodemkenmerken als richtlijn voor een nieuwe stadsinrichting.

In de stad van de toekomst moeten we afstappen van de door de mens bedachte oplossingen en onze inspiratie halen uit de natuur en hoe we hier vroeger mee omgingen. Om minder afhankelijk te zijn van de huidige afvoer systemen worden de natuurlijke bodemkenmerken ingezet om met het regenwater om te gaan. Zandgronden worden gebruikt om te infiltreren, veen gronden worden natte zones in de stad en kleigronden wateren af naar zand en veengronden. Hiertussen komen bufferzones die ofwel het water snel infiltreren (klei/zand) of net gaan vasthouden (zand/veen). Deze groene assen vormen verbindingen voor flora en fauna en zorgen dat de stad beter omgaat met het klimaat.

Natte kleilandschappen met vruchtbare bodem werden polders. Hier werd het water weg gepompt, waardoor het landschap bewerkt kon worden. De structuren van het grachtensysteem van het polderlandschap kan je herkennen in de stad en dus ook opnieuw toepassen als afwatering systeem.

De zandlandschappen in Nederland zijn natuurlijk ontstaan of door het afgraven van het veen. Doorheen de geschiedenis werden de plassen die op de laagste punten van het landschap lagen gebruikt als water voorziening voor het vee. Hier ontstonden al snel dorpen met de lage plek als centrum. Een sterre patroon zorgde werd zichtbaar rond de kernen. Dit sterre patroon en de plassen als kern worden toegepast in de stad.

Veen gronden waren traditioneel de wetlands van het oude Nederland. Hier konden alle moeras planten moeilijk verteren door het water en ontstond het turf, wat een erg goede brandstof is. Daar ging de mens, net als in het kleilandschap als snel het water uit het landschap pompen en begon daarna de turf af te graven. Als veen droogt zakt de grond echter erg veel en dat zorgt in combinatie met bebouwing voor ernstige gevolgen. Daarom kijken we voor de stad naar de natuurlijke werking van de veengrond en komen wetlands in de stad.

In het Oude Noorden liggen drie grondsoorten naast elkaar. Dit is straks ook bovengronds in de stad zichtbaar. De openbare ruimte, mobiliteitstrajecten en uiteindelijk ook de bebouwing schikken zich naar de bodem. Het ultieme doel is om het Oude Noorden klimaat bestendig te maken. Regen efficiënt laten infiltreren, water aan de oppervlakte houden ter verkoeling en verschillende soorten fauna die stikstof en co-2 problemen tegen gaan.

TERUG OP PEIL

De bodemkenmerken als richtlijn voor een nieuwe stadsinrichting.

De drie verschillende landschappen bestaan uit verschillende aantrekkelijke plekken. De bufferruimtes creëren open plekken waar verschillende landschappen zichtbaar worden. Tussen zand en klei komt een ruim zand landschap waar het grachten systeem van het kleilandschap in afwaterd. Hier kan het water langzaam infiltreren. Tussen zand en veen komt een wetland systeem. Dit landschap ziet er nooit helemaal hetzelfde uit, de hoeveelheid water zorgt steeds voor een ander uitzicht. Naast de bufferzones komen nieuwe invullingen voor de stenige pleinen. Bij klei komen er tiny forrests, bij zand komen er kleine ven plassen die voor verkoeling zorgen en bij veen komen er natte plekken die nat en droog kunnen zijn afhankelijk van het weer.

FLORA EN FAUNA TERUG IN DE STAD

SINGEL ZOMER

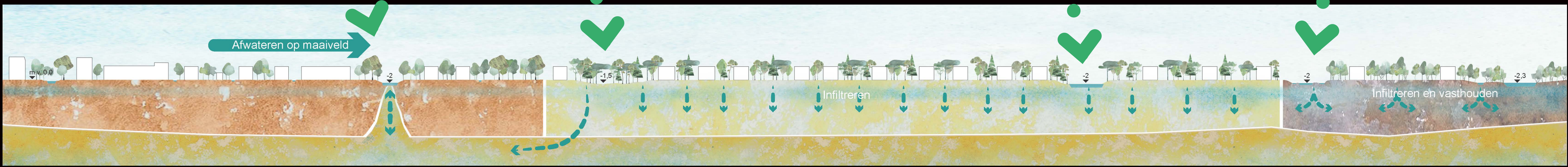
ZANDLANDSCHAP

BRINK

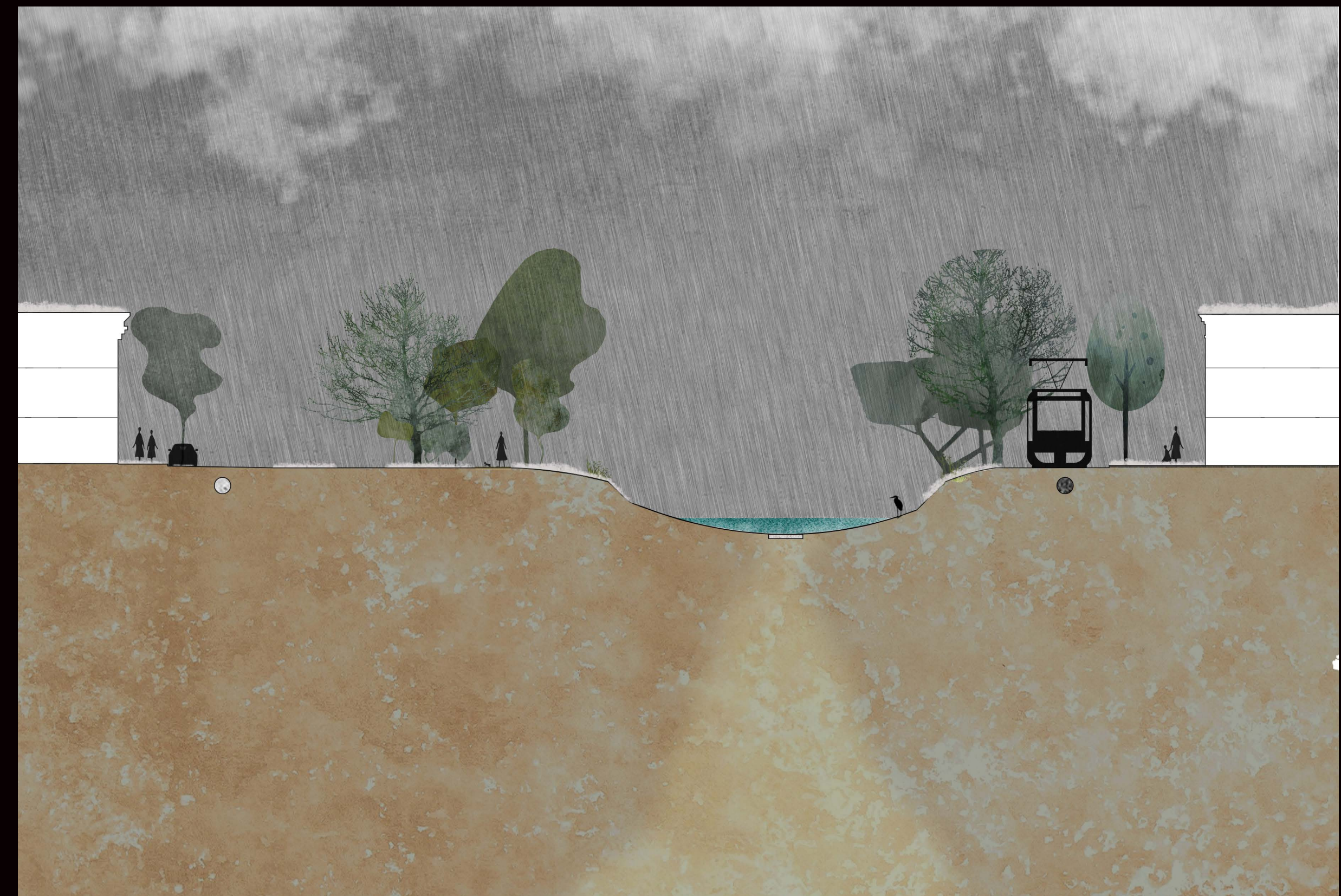
WETLANDS

OVERGANGSZONE: ZAND > VEEN: WETLANDS

SINGEL WINTER

OVERGANGSZONE: KLEI > ZAND: ZANDLANDSCHAP

BRINK MET VEN EN KAS AQUACULTUUR

